

Поезії Валерії Тищенко, студентки групи ФФ-83 1 курсу ФТІ (НТУУ «КПІ» ім. Ігоря Сікорського)

Залиш м

Залиш мене.
Залиш одну до того, як в руки Бога
Час наш промине.
Піди, мов тінь,
На витоку дороги усі тривоги
І жалі покинь.

Вб'є той кінець,
Коли розірве доля повз нашу волю
Нить між двох сердець.
Тож час іти.
Очам, що повні солі, я не дозволю
Погляд підвести.

Хай довгу мить
Покинуте кохання, як зірка рання,
Гасне і болить –
Я не впаду.
Цілуй мене востаннє. Я в день прощання
Спогадом прийду.

Я не боюсь
Уже печаль смеркову. Вночі я знову
Тихо помолюсь,
Що в мить одну
Не кажучи ні слова, я випадково
Шлях твій перетну...

***

Туманом сизим мріяла б кохати,
Так легко й ніжно відчувати мить.
А наші долі вічністю зв'язати –
Мені болить.

Наосліп жити – змрювати душу,
А сенс шукати – мов ловити дим.
Мені болить, що ненароком мушу
Ставати сенсом у житті твоїм.

Болить летіти по твоїй орбіті
До миті поряд рахувати дні
І бути сонцем у твоєму світі
Болить мені.

***

Вона – співачка.

Він –
шматок ганчір'я.

У неї пір'я, кажуть,
в неї – німб.
У неї сріблом всипане подвір'я,
а в нього –

листям.

Дім її –
Олімп;
а в нього „Олімп“ –
цигарки в кармані.
Шикарні,

ті,
що десь за двадцять п'ять.

У неї, певне,
й очі від Армані,
А в нього –

карі.

Карі і горять.

Він в неї паж.
Вона ж –
Талановита.
Їй з неба всі принесені зірки.

Й дірки
у скроні:

Болем оповита,
вона за ним цілує подушки,

коли
ночами
він
тікає в місто

і сто

облич

кохає,

як одне.

Із синіх сліз розірване намисто
щораз, як вперше, душу розітне.

Йому – на втіху.

Не поталанило:

з ним Королева,

з ним-не-королем.

Було найлегше покохати пиху,

А він із тих, хто не шука проблем.

Хай бачать тінь, де він стоїть із Нею.

Нехай сміються.

Він-бо знає суть:

Вона йому платитиме душею

За глум чужий і власну його лють.

Історія не перша. Й не остання.

Такі, як він – давно не новина.

Мені цікаве інше запитання:

За що

його

кохатиме

Вона?

***

Мов віспою ціловані ланіти,
Ярами зацілована вона.
Під сонцем їй судилося горіти
Червоним сяйвом темного вина.
Горіти вечорами, не згорати
І обіймати західні вітри,
Рамена териконові ховати
Під чорним димом ратної чадри.

В той час, як десь писали некрологи,
Ховали кулі хлопців молодих,
Вона втрачала розум від тривоги,
Вона страждала більше за усіх.
Як з вуст її запечених забрати
Той металевий присмак самоти,
Що залишили міни і гранати, –
Чи зробиш це своїм цілунком ти?..

***

Вона цілувала метеликів; їй
Пилок опадав на вуста,
Перлинами сяяв на кінчиках вій;
Вона була ніжно-проста.
У кожний четвер одягалась у шаль
Червону, мов маковий цвіт,
Лишала під нею ранкову печаль
І сміхом все бавила світ.
Зап'ястя і плечі прозоро-тонкі
Ховала під сійво очей;
Писала новели і вірші палкі
Десятками синіх ночей.
Вона помилково жила на Землі,
Їй місце у Небі, мабуть.
Та в Небо ніколи не йшли кораблі,
Крім тих, що не змінюють путь.

Таку, як вона, ще ніхто не шукав.
Ніхто і не знайде таку.
Вона була сном, що вночі заблукав
У крихітних зорях пилку.

***

Я посміхаюсь,
Бо життя солодке,
І повне теплих, безтурботних снів.
В нім комедійні й іронічні нотки
Сплелись у тоннах невагомих слів.

Але усмішка тана мимоволі:
Невідворотно забирає час
Блакитну хвилю хмар на видноколі
І неба помережаний атлас.

Тож я дивлюсь очима немовляти
На світ, щодень по-різному новий.
Десятком слів силкуюся сказати
Банальні три:
Живи, поки живий.

Нехай ідуть,
Нехай ідуть байдуже,
Поки я йду десятками стежин,
Крізь пальці дні – роки крізь пам'ять.
Друже,
Про мене спогад світлий збережи.

Край

Хай згорає вогнем «сьогодні».
Хай залишиться вічне «ми».
Стань зі мною на край безодні
І відчуй чорний погляд тьми.
Відчуй щирість цієї миті,
Її чистий, глибокий зміст.
Край безодні ми не прикриті
Ні людьми, ані шумом міст.
Я в очах твоїх помічаю:
Страх, мов камінь, тебе втопив;
Там, де ноги торкнулись краю -
Квінтесенція почуттів.
Між людьми і життєвим виром
Ти мене вже не раз втрачав.
І невже, щоб лишитись щирим,
Край безодні ти стати мав?

Сонет

Я не шукаю в серці ні образ,
Ні розставань, хоч їм слід дати шанс
Прийняти злість і біль розбитих нас,
Завершити наш власний декаданс.

Це легше, ніж ховатися щораз,
Ніж на бах розкладений пасьянс
Не сказаних ніким уламків фраз,
Чий злам у снах залишить резонанс.

Я не шукаю, бо я не знайду.
Наш час на губи падає замком,
Й хоч тягарем притишує ходу –

Я все ж піду, слід вистелю теплом.
Кохання твого, на мою біду,
Не вистачить ні одному, ні двом.

***

Він під дверима лишив жовті квіти
І тихо-тихо, назавжди пішов.
Ї вона ніколи не змогла зашити
Ту жовтим цвітом зірвану любов.